

יום ה', י"ג בחשוון תשס"ה (28 באוקטובר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

כתבנו בתחילת החודש: חודש זה, חשוון, נקרא גם מר-חשוון מפני כמה טעמים: טעם אחד - שבחודש זה אין שום חג ואין בו שמחה.

"...ואף-על-פי שאין יום טוב בחודש חשוון, כבר היה ראוי שיהיה בו יום טוב בימי שלמה המלך. כשבנה שלמה את בית המקדש 7 שנים, השלימו בחודש זה. ... והיו כל ישראל מצפין לחנוכת הבית, ושלמה היה מצפה שה' יצוהו על חנוכתו - וה' לא ציוה. והיה בית המקדש נעול 12 חודש עד שבא תשרי ונצטוה לחוג בו את חנוכת בית המקדש. אמור מעתה: הפסיד חשוון יום טוב שלו, וזכה בו תשרי. ואעפ"י שהפסיד חשוון יום טוב שלו, עתיד הקב"ה למלא לו את חסרונו... " [ספר התודעה]

החליט עם ישראל בדורות האחרונים כי חודש זה ראוי לבנות בו יישובים חדשים, ולא מעט נקודות יישוב חדשות הוקמו בימי חשוון - משכנות שאננים, מזכרת בתיה, כפר תבור (מסחה), בית אלפא, קבוצת יבנה, כרמיאל, הרצליה ועוד. אחד היישובים הראשונים היה **כפר גלעדי** [הנודע בתחילה כ-**כפר בר-גיא**] שעלה לקרקע היום, **י"ג בחשוון**, בשנת 1916.

בשלהי 1913 החל תהליך התפנותו של 'השומר' מאזורי יהודה ושומרון והתרכזותו המחודשת בגליל. תהליך זה התגבר כתוצאה מהמלחמה שפרצה ב-1914 והלחצים הכלכליים והפוליטיים שבאו בעקבותיה. **הנסיגה והקפאון בעשייה הביאו**, כדרך הטבע, **להתגמדותו של החזון**. חלק ניכר של השומרים נאלץ להתרכז בתל-עדשים, בהעדר מקומות עבודה או שמירה. בסיר הלחץ החברתי-כלכלי של היישוב הקטן (ת-ע) רבו החיכוכים, הטינות, האיבות וחוסר הסובלנות של האנשים זה כלפי זה; ואלה, בסופו של דבר, הביאו לפיצול בדעות ובמגמות. התגבשה קבוצה, שרצתה לשים את הדגש בפיתוח ההתיישבות, ובעיקר בביצור של תל-עדשים כיישוב המיוחל של 'השומר'. אחרים ראו את העיקר בהמשך המאבק על השמירה. המגמה השלישית דרשה המשך הקו ה'בטחוני'-אקטיביסטי, למרות המגבלות. אל הוועד החדש של 'השומר', סירבו להצטרף שתי הדמויות המרכזיות של האגודה, שהיו מעוזו של הוועד מאז ראשית קיומו של הארגון - **ישראל גלעדי ומנדל פורטוגלי**, על רקע החיכוכים שפרצו בתל-עדשים בין קבוצת גלעדי לקבוצת ה'משקית'. זו הראשונה רצתה לראות ביישוב את בסיסם של כל אנשי האגודה, ולכן, כך טענה, מוטלת עליו חובה לקלוט כל שומר עד שירווח לו ויסתדר. הקבוצה ה'משקית', טענה שאין המקום מסוגל לשאת על גבו המשקי את כלל חברי 'השומר', וכי יש לדאוג קודם לביסוסו. ויכוח זה הובא להכרעה באספה ביבנאל והוכרע נגד דעתה של קבוצת גלעדי. כתוצאה, נאלצה זו לעזוב את תל-עדשים ולקבל את השמירה בכפר-תבור. תנאי השמירה בתקופת המלחמה היו בלתי-נסבלים; החזרה לתל-עדשים היתה חסומה; והיחסים בין קבוצת גלעדי לבין תושבי כפר-תבור הידרדרו לשפל. **הפנייה להתיישבות**, עם כל המורכבות שבדבר, **היתה אפוא המוצא היחיד והמכובד** שהיה לקבוצה. חיים קלווריסקי, הפקיד הראשי של יק"א בגליל העליון, לקח על עצמו את האחריות והציע לישראל גלעדי ולחבורתו להתיישב באזור זה. ממבחר ההצעות של קלווריסקי, בחרו אנשי גלעדי באדמות חמארה (מעין-ברוך של היום), שהיו בבעלות יק"א, ואנשי מטולה לא עיבדו אותן. בשנת 1916 עלתה קבוצת גלעדי לגליל העליון, תוך אמונה שהתקציב להתיישבותה יסופק. לאחר מאורעות תל-חי, במרס 1920, נעזב המקום יחד עם מטולה ותל-חי, אך באוקטובר 1920 חזרו אנשי כפר-גלעדי ליישובם ושיקמו אותו כיישוב קיבוצי. [http://lib.cet.ac.il/Pages/item.asp?item=8155]

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכיי יהלכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי." [תהלים פ"א]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי**

כניסת השבת (ב"ש): 16³³

צאת השבת (ב"ש): 17³⁰

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.